

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1562 usque ad annum 1563

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 9011860X

§. 53. Psalmæi Virodunensis Episcopi oratio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66641)

Sæcul. XVI briel le Veneur, feu Venator Ebro
A. C. 1562 censis Episcopus.

§. LIII.

*Pſalmæi Virodunensis Episcopi
 oratio.*

Hunc ſequebatur Nicolaus Pſalmæus
 Virodunensis Antiftes, qui ſic per-
 orabat: *Hæſterna luce circa Sacri Ordinis
 doctrinam & Canones Cardinalis Lo-
 tharingius tam diligenter, & acute diſſe-
 rebat, & quæ ad ſuam ſententiam ſacra
 debebant, ea tam ornate, & diſtincte pro-
 ſtupenda ingenii ſui felicitate complexus
 eſt omnia, ut nemini non abunde ſatis-
 factum putem: certe ut ingenue fatear,
 quod ſentio, illa quæſtio, quæ multorum
 Patrum ingenia exercuit, & torſit, nunc
 Episcopi ſunt jure divino a Chriſto inſti-
 tuti, immediate, non tantum quoad pote-
 ſtatem ordinis, ſed etiam omnimodam ju-
 riſdictionem, me non parum commovet,
 quodque eo nomine ſemper habui ecoſum,
 quod Sanctiſſimi Domini Papæ primariam
 illam, & plenariam auctoritatem, & di-
 gnitatis Pontificiæ faſtigium, viderem
 dubium nonnihil revocari, aut immitti:
 ſed hujus quæſtionis veritatem idem illu-
 ſtriſſimus Cardinalis pro ſua incompara-
 bili doctrina, tam validis, & irrefragabi-
 libus Scripturæ testimoniis, firmam, immu-
 nitam, & ſtabilitam oſtendit, ut exactiſſi-*

Sæc. XVI.
A. C. 1562.

me illius Sententiæ mihi per omnia sub-
 scribendum potius esse putarim, quam a-
 ctum agendo, scilicet differendo prolixè
 post eum de eo argumento, ubi tempus
 frustra tererem & vestras alioquin patien-
 tissimas aures ingenii, & sermonis nostri
 rusticitate obtunderem: meam igitur sen-
 tentiam sic uno verbo explico. Horum
 iudicio, qui pie, & christiane affecti sunt,
 quique veritatis potius, quam placiti ra-
 tionem sectantur, dubium non est, quin
 doctrina canonibus permessa veritatem Ca-
 tholicam, & simplicitatem Ecclesiasticam
 ita redolere videatur, ut de ea subdubi-
 tare, aut contentiosius disputare, meo ju-
 dicio impium sit, & eorum, qui nimio
 contradicendi studio laborant: hæc igitur
 doctrina mihi videtur omnino sana, Chri-
 stiana, & Catholica, dignaque, quam
 Sanctæ huic congregationi a Spiritu san-
 cto afflatam agnoscamus; ea tamen lege,
 & conditione, ut Sacra deputatio ratio-
 nem habeat eorum, quæ doctissime, &
 prudentissime animadversa sunt, atque ob-
 servata, cum a plurimis Patribus, tum a
 præfato Reverendissimo Cardinale Lotha-
 ringio: idem est meum de Canonibus ju-
 dicium, nisi septimus ille Canon, de quo
 tantopere certatum est, & nondum lis di-
 rempta, mihi modis omnibus non satisfac-
 cit, nisi esseratur ad eum modum, quem
 censuit idem Reverendissimus; insuper om-

Sæcul. XVI. *nino necessarium esse existimo, ut præsi-*
A.C. 1562. *ptis ab eodem Cardinale verbis adjici-*
 tur Canon de primatu Petri, & plenitudine potestatis Sanctissimi Domini Papæ, quam habet in universas totius Ecclesiæ Catholicæ oves, ut universalis Ecclesiæ auctoritate Ecclesiomastigium, atque hereticorum improbitatem retundamus, eorumque technas, & consilia dissipemus, eorum conatus, & vires omnes tendunt, & in hoc uno mutuo inter se conveniunt, ut Monarchiam Papalem, supremamque ejus auctoritatem funditus evertant, & jacto suæ impietatis fundamento, hierarchiam Ecclesiasticam, veluti castrorum aciem ordinatissimam, minori negotio e medio tollant, Ecclesiam primo sine Papæ constituant, & deinceps sine Episcopo, sine Sacerdote, sine sacrificio, sine lege, & quod omnis blasphemiae, & impietatis est caput, sine Deo. Hæc sunt Scythianæ, & ministrorum ejus artes, his sunt fructus novi, & quinti Evangelii.

Ceterum circa septimum Canonem hic Præsul suam mentem aperiebat his verbis: doctrina hujus Canonis quatuor videtur absolvi posse capitibus, nam in primo agitur de Episcoporum institutione: in secundo asseruntur Presbyteris Superiores Episcopi: atque in tertio tractatur de potestate Beatissimi Papæ, in postremo autem

autem quomodo ea, quam hactenus habuerunt, potestate potiri debeant.

Sæcul. XVI.
A.C. 1562.

Ad primum quidem membrum, Apostolos, atque adeo eorum successores Episcopos a Domino institutos esse, præter ea, quæ Matthæi 18. Luc. 22. Joannis 20. scripta habentur, nonnulli convincunt notissimi Scripturæ loci, imprimis Act. 20. Attendite vobis, & universo gregi, in quo vos Spiritus Sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit Sanguine suo, ubi institutio tribuitur Spiritui sancto: hinc actuum Apost. 13. scriptum legimus: segregate mihi Saulum, & Barnabam in opus, ad quod assumpsi eos. Et quid apertius verbis Pauli, & ipse quosdam Apostolos dedit? ubi Ambrosius non erubescit Episcopos surrogare in locum Apostolorum: insuper ad Galat. 2. Paulus ait: qui operatus est Petro in Apostolatam circumcisionis, operatus est mihi inter gentes, sic autem fuit Christus: igitur Paulus non suscepit huiusmodi officium a Petro, sed a Christo Salvatore nostro; quemadmodum ipse fatetur initio hujus Epistolæ, se vocatum Apostolum, non ex humana, sed divina institutione, asserens se Apostolum neque ab homine, seu per hominem, sed per Jesum Christum, quamquam hoc credo fuisse in Paulo speciali ex privilegio; neque enim intelligo

PP 3

Episco-

Sæc. l XVI. A. C. 562. *Episcopus sic a Christo institutus esse immediate, ut non crediderim, opus esse vocatione externa, & ministerio homini, scilicet Romani Pontificis, sine cuius auctoritate, aut voluntate vera, vel presumpsa, explicita, vel implicita, nemo Episcopatum adeptus est unquam a temporibus Apostolorum huc usque, alias extraordinariam vocationem oporteret probari miraculis.*

Postea hic Episcopus innumeris ferme testimoniis comprobatum reddebat, quod Apostoli fuerint instituti a Christo, ut proin Episcopi eorum Successores eadem prærogativa fruere, æque ac Presbyteri, qui septuaginta discipulis successerant: tandem ita prolequebatur: quod attinet ad plenitudinem potestatis, quam Summus Pontifex habet a Christo Domino, & Salvatore nostro in universalem Ecclesiam, quod & corde credo, & ore confiteor juxta Canonem Sacrosanctam 22. distinct. qui est ipsius Anacleti, Ego, inquam, Sanctissimum Pontificem eadem præditum potestate agnosco, quam Evangelium Christi, & Catholica Ecclesia illi hæcenus tribuit, idemque de eo, ut Successore Petri sentio, quod de Petro post Chrysostomum Theophilactus in Lucam sentit, cujus sunt hæc verba: tu vero conversus, confirma fratres tuos, planus hujus loci intellectus est.

Sæcul. XVI.
A.C. 1562.

est, quia te habeo, ut Principem discipulorum, postquam me negato sleveris, & ad penitentiam veneris, confirma ceteros: hoc enim te decet, ut qui post me, Ecclesie petra es, & fundamentum: agnosco igitur summum Pontificem Christi Vicarium in terris, legitimum Petri Successorem, ut vetustissimi quique Scriptores constanter affirmant, qui est caput, scilicet ministeriale, quod Christus instituit in terris, ut servetur unitas, & ordo, & ad vitandam omnis schismatis occasionem, qui est omnium Episcoporum in omnibus totius orbis Christiani Provinciis, unus tanquam communis Pater, Ecclesiasticæ dignitatis apicem tenens, ex quo pendent Episcopi, cujus auctoritatem sequuntur, & ad quem de causis majoribus omnibus referuntur omnes, qui ab aliis Episcopis in hoc tantum differt, quod illi in partem sollicitudinis sint vocati, penes hunc vero est plenitudo potestatis Ecclesiasticæ, nam si ex æquo omnes possent omnia, retineri unitas non posset, cui etiam Christus Joannis ultimo committens agnos, & oves, totum ovile, universalem Ecclesiam, illi commissam esse ostendit: quam ob rem, amplissimi Patres, nobis, qui sumus populus ejus, & oves pascuæ ejus, non tam de Sanctissimi Pontificis potestate disputandum esse judico, quam pie rogandum esse Christum, ut Sanctissimo Domino nostro Papæ, &

Pp 4

eis,

Sæcul. XVI
A.C. 1562.

*eis, qui ejus Successores futuri sunt, inji-
ret mentem, ea potestate utendi ad cediti-
onem ovilis Christiani, nobisque, qui in
adsumus, ea cogitandi, quæ faciunt ad vete-
ris disciplinae nostris moribus propemodum
extinctæ reparationem & reformationem.*

Denique ad postremam septimi Ca-
nonis partem transiens hæc effatus est:
*eam omittendam esse censeo, si autem Syno-
dus illam decernat apponi in Canone, des-
derarem declarari, quænam sit illa potestas
Episcopalis in Doctrina: proptereaque tota
nostra Episcopalis jurisdictio hodie videtur
saltem apud nos propemodum absorpta,
partim ex parte Principum & Magnatum
Secularium, qui sibi arrogant multa jura
Ecclesiastica contra caput decernimus de
Jud. horum enim temeritate præpeditur, ne
nostra jurisdictio suum sortiatur effectum
in excommunicationibus, in citationibus,
in causis Ecclesiasticis, in causa hæreses,
in reparationibus Parochiarum, & aliis
spectantibus ad visitationem, partim ex parte
Ecclesiasticorum maxime exemptorum: quia
si Episcopus velit cogere plebanos ad resi-
dentiam, e continuo aut se exemptos afferunt
aut petunt portionem congruam, unde ex-
vant, quam, ut æquum est, non est nobis
liberum assignare obstantibus his, quorum
interest, ita fit, ut simus stipites, & trunci.
Præterea si sic videatur Synodo, aut Sacrae
deputationi, ut adjiciatur ultima illa clau-
sula,*

fula, in qua dicitur, Episcopus potiri debere ea potestate, quam hactenus habuerunt, oportunum esse videtur, ut paucula hæc verba etiam adjiciantur, secundum Canones Conciliorum, & Patrum decreta, propterea quod Episcopalem potestatem explicatius, & certius assignent, & videantur illis os obstruere, qui malignius Canonem interpretantes, eo ad reformationem morum viam præcludi existimant. Cetera, quæ hic Episcopus proponebat, non nisi reformationem tangebant.

Sæcul. XVI.
A. C. 1562.

§. LIV.

Oratio Metensis Episcopi Italis parum accepta.

Eadem die horis pomeridianis in quadam Congregatione excipiebatur oratio Francisci Belcarii Metensis Episcopi, qui in deprimenda Pontificis auctoritate paulo acerbius, magis tamen exacte, quam Virodunensis Episcopus differebat, quamvis ejus oratio Italis Præsulibus minus grata accideret: porro hic ita perorabat: *multi in Romano Pontifice auctoritatem ex Imperio metiuntur; & sicuti Christianus orbis immensus erat, ita censebant summi Pontificis auctoritatem immensam, adeo ut is Episcopos assumeret, in partem sollicitudinis, eisque functionem quasi accomodatam, aut precariam concederet: econtrarie prorsus ego opinor,*

*Psal. p. 347.
349.
Pallav. c. 6.
num. 5.*

P p 5 quan-